

05 / 2020 | 056

GOTHARD

měsíčník bubenečské farnosti

FARNOST+
BUBENEČ

Vážení a milí farníci,

před několika lety jsem odjížděl služebně přednášet do zahraničí a rovnou z nedělní mše jsem se přesouval na letiště. Na výjezdu z Kulatáku mě zleva předjížděl autobus z Moldávie, který se rozhodl zařadit přede mě i přesto, že jsme se dopředu kvůli koloně posouvali velmi pomalu. Dodnes si pamatuji svůj údiv, kam se tlačí, když musí vidět, že nemám kam uhnout ani couvnout. Levý předek mého auta se zařezával do jeho pravého boku a když konečně zastavil, první můj pocit byla úleva. Kdyby pokračoval v jízdě dál, mohlo to dopadnout hůř.

Úlevu však záhy vystřídal pocit bezmoci. Nejen nepojízdné auto, ale rovněž zmeškaný let a nemožnost zahájení výuky v pondělí ráno ve francouzském Toulouse. A neproplacené letenky, jakož i nezrealizovaný smluvně povinný pobyt na zahraniční univerzitě.

Podobné události občas potkají mnohé z nás. A je dobře si na ně vzpomenout nikoli proto, abychom je dávali druhým na odív, ale pouze a jedině proto, abychom si s Ježíšovou láskou a empatií všímali doby a situace, kdy podobné stavy mohou prožívat naši bližní.

A kdo je náš bližní? Tuto otázku kladli Ježíšovi zbožní lidé, u nichž bychom předpokládali, že znají na ni i odpověď. To, co však slyšeli z Ježíšových úst, nebylo úplně podle jejich představ. Možná chtěli slyšet, že je to jejich nejbližší rodina anebo nejbližší přítel. Ale že bližním může být i někdo zcela neznámý?

Prostí lidé, naslouchající Ježíšovi a uznávající ho za svého Mistra a Učitele, však jeho slovu uvěřili. Je-li Ježíš Božím Synem, nemají co ztratit. Naopak, sázka na jeho životní styl je sázkou na jistotu. Možná je budou mít ostatní za bláznů,

možná se jim budou posmívat, možná je nespravedlivě obviní a možná je dokonce připraví o život. To vše je však ve srovnání s Božím královstvím zanedbatelné.

V posledních měsících nejen svět, nejen Česká republika, ale i naše farnost prožila velký a nečekaný náraz. Když se to zastavilo, všem se nám na chvíli ulevilo. Mohlo to totiž dopadnout mnohem hůř. Koronavirová smrt si nevzala nikoho z našeho farního společenství. Naopak, mnozí z naší posádky nemysleli jen na sebe a záchranu své rodiny, nezavřeli se do izolace od druhých (a ještě ve výmluvě, že tím vlastně chrání jiné), ale aktivně nasazovali svůj čas i energii a hledali způsob, jak být v této době nablízku jiným a vložit do služby své zdravé ruce či mozek. Může se stát, že se nás někdo pokusí nespravedlivě obvinít a prolhaně nám připisat nezodpovědnost, jako když se řidič zmíněného autobusu nejen přede mnou, ale i před přivolanou hlídkou snažil najít, co jsem já udělal špatného a proč on vlastně musel předjíždět. Může se stát, že ze svých izolací vylezou lidé plní arogance a agresivity, sobectví a nelásky. Nebojme se. Neztrácíme jistotu, že Ježíšův styl obětavosti je ten správný a jediný, jímž lze v člověku zachránit ten život, který do něj Bůh vložil už při stvoření.

Ulevilo se nám. Pro někoho však úleva nebude trvat dlouho. Rychle přijde uvědomění si, že zmíněný nečekaný náraz s sebou přinesl i nemalé materiální škody. Přímo v naší posádce, přímo mezi námi farníky. Většina z nás o něco přišla, někteří o dovolenou, jiní o zisky, další o výhodný nákup. Někteří však přišli opravdu o všechno. Nemají co prodat, nemají se čeho zříct. Ze dne na den zůstali bez příjmů pouze se svými dluhy a ocitli se v totální existenční nejistotě.

Věřím, že to nikomu z nás není lhotejné. Určitě nejsme schopni zachránit celý svět a nemáme peníze na ozdravení státního hospodářství. Ale jsem si jistý, že kromě modlitby za naše potřebné farníky můžeme pro ně v následujících týdnech udělat i něco konkrétního.

Bláznovství? Možná. Boží království však podle apoštola Pavla bude plné právě takových bláznů. A jsem rád, že jsme v tomto Ježíšově „blázcinci“ společně.

P. Milers

Milí farníci,

letošní květen kromě ostatních událostí přináší také jednu, která stojí za pozornost. Na pondělí 18. května připadá sté výročí narození svatého Jana Pavla II. O jeho životě by se dalo psát bez zastavení, z mnoha pohledů a papír by na to nestačil. Každému se tento světec vryl do paměti a srdce něčím jiným a jsem přesvědčen, že i nejmladší generaci, která během jeho pontifikátu ještě nežila, má čím oslovit.

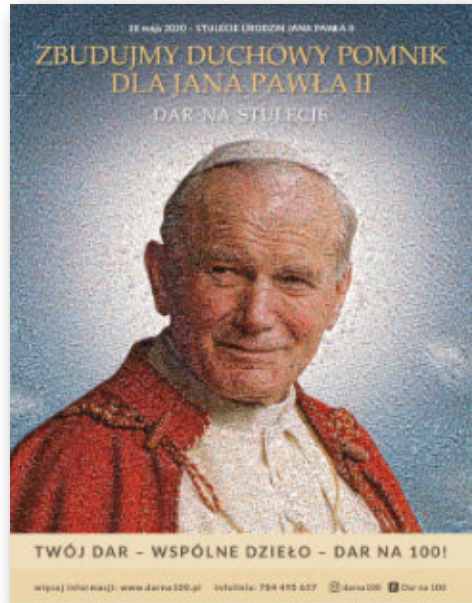
Projekt Dar na 100 (www.darna100.pl) se snaží toto výročí uchopit tak, aby neproběhlo bez povšimnutí a zároveň, aby se nejednalo o pompu a okázalost. Především v Polsku, ale i v ostatních zemích Evropy, a i na ostatních kontinentech vznikají nejrůznější iniciativy (soukromé a komunitní), které během onoho pondělí nebo po dobu více dní chtějí tohoto velkého muže oslavit. Jsou naplánovány výstavy, konference, katecheze a modlitební večery.

Tento projekt vznikl ještě předtím, než běh světa „zastavila“ nákaza koronavirem. Mnohé nápady tak nejsou realizovatelné. Přesto však něco můžeme podniknout. Jedním z životních témat Jana Pavla II. bylo hlásání naděje. Chci se proto v den narození svého birmovacího patrona nechat tímto tématem inspirovat a vést ještě více. Udělejme si v ten den speciální čas na modlitbu, ve které se spojíme, i když to asi nebude možné osobně, a budeme moct prosit tohoto velkého přímluvce v nebi. A udělejme si také čas na nějaký konkrétní skutek, jímž ve svém blízkém okolí budeme nadějí pro ty, kterým naděje schází.

miadal

POMOC FARNÍKŮM PO KORONAVIROVÉ KARANTÉNĚ

Už během karantény se mezi našimi farníky našla celá stovka dobrovolníků, kteří byli ochotni pomoci dalším lidem z farnosti, a to různou formou a způsobem. Někteří montovali masky pro nemocnice, jiní pomáhali seniorům s nákupy, další šili roušky, uklízeli kostel, roznášeli dezinfekci, jiní streamovali farní akce anebo se stali distributory měsíčníku Gothard.

I. Další nabídli své profesní znalosti, aby pomohli těm, kteří se ocitli v nouzi nebo strádají v důsledku koronavirové pandemie. Nabídka této pomoci trvá ještě tento měsíc, a jedná se o tyto oblasti:

- právní poradenství
- psychologická pomoc
- služba veterináře
- zvýhodněné tarify operátorů
- zpracování žádostí o dotace pro rodiny
- dosažení na podporu OSVČ

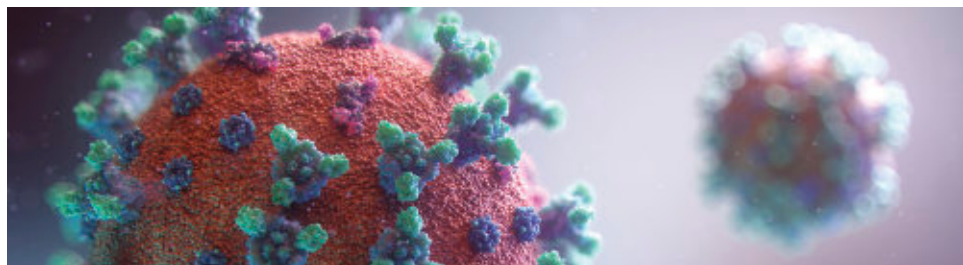
Týká-li se vás něco z výše uvedeného, nestyďte se a neváhejte napsat na email ms@farnostbubeneec.cz, tento bude zprovozněn ještě celý měsíc květen.

II. Někteří z nás však nečekaně přišli nejen o část, ale z ničeho nic o všechny své příjmy. Právě k nim směřuje další pomoc, a to finanční. Není potřebné vypisovat žádné formuláře, žádosti nebude posuzovat žádná komise. Pokud se někdo z farníků ocitl v této situaci, ať se nestydí napsat email otci Milošovi na adresu farar@farnostbubeneec.cz – ten se zavázal zpovědním tajemstvím, na rozdíl od sociálky anebo úřadu práce nebude vést žádnou evidenci a nikdo nemusí podepisovat žádný příjmový doklad. Našlo se totiž pár farníků, kteří jsou ochotní ze svých příjmů jednorázově pomoci těm, kteří to v tuto chvíli potřebují, a to biblickou metodou: ať pravá ruka neví, co dělá levá. Pokud se k nim ještě chce někdo přidat, ať se rovněž ozve otci Milošovi.

Tato jednorázová pomoc bratřím a sestrám z naší farnosti bude činit cca 10.000,- Kč.

III. Rozvolňování vládních restrikcí a zákazů bohužel nejen postrádá nějakou koncepčnost a logiku, ale i etiku a sociální citění. Logika velí nejdříve umožnit nezbytné, až posléze zbytné záležitosti, etika nejdříve potřeby pro lidi, až poté pro zvířata a sociální citění nejdříve provozovny malých živnostníků, až poté velké markety. Co nezvládla vláda, můžeme dohnat my svou vzájemností.

Pokud proto budeme něco pořizovat, podpoříme v nejbližších měsících firmy a společnosti našich farníků. A abychom je znali, v našem farním měsíčníku jim ponecháme až do prosince celou stránku, aby zde zdarma o sobě dali vědět formou inzerátu. Zájemci mohou neprodleně už teď psát na adresu farnost.bubeneec@gmail.com.

Nerad to přiznávám, ale do náboženství se mi jako dítěti nechtělo chodit. Poté, co moji rodiče konvertovali k jakémusi hlubšímu katolicismu a my jako jejich děti jsme byli jedni z mála, kteří navštěvovali náboženskou výuku, jsem dělal všechno proto, abych tam nemusel. Hlavním důvodem byl člověk, který nás učil. Už tenkrát jsem si uvědomoval, že je důležité jakýkoli předmět – ano, i náboženství – nejen umět, ale navíc jej umět předkládat hodnověrně a zajímavě. A to Daniela Stolařová fakt umí.

Milí čtenáři,

již druhým rokem učím ve farnosti jednu ze skupinek dětí, a to ve věku okolo 9-10 let. Setkávání se tradičně říká Náboženství a někdy o něm s ostatními učiteli mluvíme jako o výuce. Přiznám se, že jakkoliv považuji znalosti bible, desatera či liturgického roku za nepochybně důležité, vždycky mi osobně přišlo označení Náboženství nepřesné, nebo možná ještě lépe nedostačující.

Stejně jako znalost gramatických pravidel není k ničemu, pokud je neumíte použít při psaní emailu, tak i faktická znalost bible či náboženské nauky je zbytečná či nenaplněná, pokud se nestane součástí našeho každodenního rozhodování, jednání, myšlení.

A právě proto mi přijde Starý Zákon, který v naší skupince zkoumáme, jako úžasná a inspirativní četba. Pokud se s trochou snahy prokousáte malinko zastaralým jazykem, dobovými a kulturními okolnostmi a občas trochu nestrukturovaným vyprávěním, objeví se před vámi neuvěřitelná spleť příběhů, osudů a postav. Od Adama, přes Mojžíše, Rút, Saula, Davida nebo Eliáše vidíme cestu Božího lidu dějinami a každodenním životem. A kdyby to byla jen cesta ukázková! Skoro naopak. Celý Boží lid v čele s našimi hrdiny vidíme chybovat i pochybovat, padat a znovu vstávat, proklínat i blahověřit, zpívat si i plakat. A nad tím vším a v tom všem je Hospodin, radující a hněvající se, Hospodin žárlivý i trestající, ale především Hospodin milující, pečující a odpouštějící. A tak si s dětmi snažíme vzít za vzor věrnou Rút, naslouchajícího Mojžíše, kajícího Davida nebo statečného Eliáše a snažíme se poučit ze selhání nedůvěřivého Adama či svévolného Saula. A znovu a znovu si na příbězích ukazujeme, jak Hospodin svůj lid – a tedy i nás – trpělivě miluje. No není Starý Zákon výborná učebnice našeho předmětu, který můžeme nazvat třeba Život s Hospodinem?

Otec Miloš se mě občas ptá, jak to dělám, že děti odchází z náboženství se smíchem a občas se jim ani nechce odejít... A já se vždycky červenám a stydím, protože mám pocit, že to není moje zásluha, nebo možná jenom maličko. Že nejvíce příjemné atmosféry dělají dětské všetečné a odvážné otázky, zajímavé a leckdy zábavné nápady na řešení zapeklitých situací biblických hrdinů, nebo někdy hluboká moudra a modlitby, vyslovená dětským hlasem a obyčejnou řečí, která zvětšují Boží slovo i samotnému učiteli. A nad tím vším milující, pečující a působící Bůh.

Takže moje milá dítko, pokud čtete tento text, moc se na vás těším. Milá dítko, která ještě neznám, přijďte mezi nás na hodiny Náboženství, až tenhle čas odloučení skončí (nebo příští školní rok, nebo nějaký další, až nám vyrostete třeba do věku nejmladší skupinky). Milí rodiče, prarodiče, rodiče budoucí a nerodiče, loučím se s vámi slovy 121. žalmu: „Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.“

MODLITBA ZA SVĚT

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška a krátká diskuse, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Angola

Historie angolské státnosti, byť krátká, je nesmírně složitá. Současná podoba území se tvořila po dobu čtyřistaleté přítomnosti portugalských kolonistů, která skončila až po válce o nezávislost v 60. a 70. letech minulého století. Po získání nezávislosti se země stala jedním z mnoha bojišť zástupných válek mezi Západem a Sověty. Více než 20 let zemí zmítal konflikt komunistické vlády s protikomunistickou organizací UNITA, který se při únosu 66 československých občanů pomáhajících v poválečné rekonstrukci dotkl i naší země.

Ačkoli dnes v zemi panuje mír, dozvuky konfliktu nikdy zcela nevymizely: velké části země jsou posety životu nebezpečnými minami, situace mnohých Angolanů vyhnaných během konfliktů z domovů zůstává nevyřešena a navzdory tomu, že je země obdařena nerostným bohatstvím, velká část obyvatelstva žije v chudobě. A tak i v Angole se můžeme v následujícím měsíci pokusit pomoci s řešením některých těchto problémů modlitbou.

Vojtěch Greger

Více než 400 let byla Angola portugalskou kolonií a součástí kolonizačního systému bývali i církevní představitelé, jejichž úkolem bylo domorodé obyvatelstvo co nejvíce přiblížit náboženství dominujícímu v mateřské zemi. Jelikož se Portugalsko řadilo mezi katolické státy, byli to právě katolictví misionáři, kteří

nejen klidným, ale často i násilným způsobem usilovali potlačit jakékoli pohanské zvyklosti, pocházející především z místních animistických náboženství. Tento původní duchovní proud dodnes praktikuje asi 5% domorodého obyvatelstva v Angole.

Katolická víra zůstala nejpočetnějším vyznáním i po 11. listopadu 1975, kdy Angola získala nezávislost na Portugalsku, dokonce i po téměř dvacetiletém období marxistického režimu, jenž upíral církvím základní náboženskou svobodu. Ta je dnes sice ústavou zaručena, avšak náboženský život v zemi je řízen Národním institutem pro náboženství, jenž reguluje více než tisíc

různých církví a náboženských společností. Mezi těmito organizacemi jsou jak četná protestantská seskupení, tak i národní katolická církev Angoly anebo originální angolská víra tokoistů.

Zvláštní vztah má země k islámu, ten je zde od roku 2013 potlačován jako cizorodá víra, avšak oficiálně vláda jakékoli omezování islámu popírá.

P. Miloš

: Další informace jsou v době 4.5.2020 – 31.5.2020 uvedeny na cedulích,
: umístěných v zadní části kostela.

Moji milí farníci,

člověk by si řekl, že v této době je těžké pomáhat, ale opak je pravdou. Dalo by se říci, že český národ je v době normálního stavu trochu rýpavý, líný a někdy i trochu sobecký, ale když přijde nějaká krize, dokáže se semknout a navzájem si pomoci. Vlna solidarity, která se v Česku zvedla, je neuvěřitelná, restaurace a kavárny vaří pro zdravotníky, lidé šíjí roušky pro potřebné, dobrovolníci pečou policistům buchtu, umělci pořádají online koncerty. Je toho spousta, a je to neuvěřitelné.

Ani u nás ve farnosti nezahálíme. Dobrovolníci chodí montovat celoobličejové masky do budovy rektorátu ČVUT.

Masky poté putují k českým, ale už i slovenským lékařům a členům IZS. Je to velmi důležitá a zodpovědná práce, protože když se nestihnou lékaři vybavit maskami včas, může to ohrozit celý náš zdravotní systém. O masky je enormní zájem, ke dni 9.4. jsme jako farní tým pomocníků zkompletovali a odpovědní pracovníci pak vyexpedovali 11 467 masek, a to do více než 100 zdravotnických zařízení po celé České republice. Je to veliký úspěch, ale stále pokračujeme dále, pokud bude tato potřeba aktuální.

Naše šikovné farnice ušily přes 250 roušek, které jsme rozdali potřebným. Mimo jiné se dostaly i do komunity Sant'Egidio, která je následně rozdala pražským bezdomovcům, ale i do porodnice U Apolináře, do LDN v Italské ulici a na další místa v Praze. Ráda bych všem poděkovala: máte můj veliký obdiv, protože já bych nedokázala ušít ani jednu roušku.

Těsně před Velikonoce jsme na tzv. Škaredou středu vybírali před budovou fary upečené beránky. Farníci je upekli pro azylový dům v Bubenči, jenž pečuje o opuštěné muže. Na stolku před farou, ale i vedle něho a pod ním se sešlo opravdu velké stádo nádherných a určitě i chutově lahodných beránků. Bylo to velké překvapení: v době, kdy celé Česko bylo ponořené do karantény a měli jsme nejen omezené možnosti na výběr tohoto pečiva, ale každý určitě i strach o své zdraví, jsme jako farnost dali najevo, že nám není lhostejný osud těch nejchudších mezi námi. Na Zelený čtvrtek jsme je předali adresátům, kteří byli překvapeni, že na ně v této době někdo myslí. Jako farnost jsme se sice nemohli sejít v kostele na bohoslužbě, ale dokázali jsme, že jsme, žijeme a pomáháme udělat radostnější Velikonoce druhým.

Tato doba je v dnešní novodobé historii rarita: vždy válčil někdo proti někomu, ale najednou je tady společný nepřítel. Může nás to všechny spojit a spolu můžeme být silnější. Pojďme tedy ještě i v květnu zavolat někomu, na koho jsme neměli minulý týden čas, potěšme je vlídným slovem a řekněme jim, jak moc nám na nich záleží... Pojďme tady být pro ty, kteří nás potřebují. Protože jak se ukázalo, lásky jsme pořád schopni.

Tereza Neradová

Kyrie a Gloria

Pod těmito slovy se obvykle rozumí první dvě části tzv. mešního ordinária. Ordinarium je latinské slovo, označující řádné, pravidelné události nebo stabilní, neměnné části. To platilo a platí i o mši svaté. Zvláště pak v předchozí liturgii, kdy se zpěvy, jichž se účastnil přítomný lid, dělily na ordinaria (tedy řádné, neměnné) a extraordinaria (tj. mimořádné a měnné podle liturgické doby). Dnes je tomu trochu jinak: tyto části mše svaté jsou stabilní, nelze je tedy libovolně vynechat, avšak konkrétní texty již lze měnit, za podmínky, že budou obsahovat jejich povinný smysl.

Zatímco Kyrie je zvoláním, v němž má zaznívat úpěnlivá prosba a žádost o Boží smilování, Gloria je oslavná píseň, do níž je zakomponována chvála Boha za veškeré jeho stvořitelské, vykupitelské a posvětitelské dílo. Bůh Otec ve své lásce svět, a v něm člověka, tvoří, Bůh Syn člověka přichází vykoupit ze zatracení a Bůh Duch Svatý téhož člověka po vykopení udržuje v Boží milosti, aby vykopený život věčný neztratil ani po novém pádu do hříchu.

Obojí, jak Kyrie, tak Gloria, má na začátku mše svaté svůj smysl, a všichni, kteří se podílejí na její přípravě, mají udělat maximum, aby se z těchto zpěvů nestaly pouhé mešní zpěvy, kterým přítomní lidé přestanou rozumět – pokud jim vůbec někdy porozuměli.

Mše totiž podle katolického učení není pouhá připomínka toho, co se událo při poslední večeři, ale je jejím zpřítomněním, aktualizací. Pro hluboký prožitek eucharistie je nutné nejdříve konkrétně uznat svou nehodnost, aby se k nám, ke mně, Bůh svou láskou sklonil, z této nehodnosti pak plyne pokorné a upřímné volání o pomoc, jakož i velká, celobytnostní oslava Boha, který na toto volání o pomoc člověku odpověděl a smiloval se: tenkrát i dnes sesílá svého Syna na zem, aby jej člověk mohl poznat, seznámit se s Jeho učením a přijmout ho do svého života.

To vše postupně za sebou přichází i ve mši svaté. Jakmile skončí úvodní obřady vstupní modlitbou, nastupuje bohoslužba Slova, kde Bůh promlouvá a nechává se nám poznat. Pokud ovšem nasloucháme a chceme se nechat poučit. Duchovně hluchý, jakož i duchovně sobecký (jenž už netouží poznat něco nového, ale chce pouze slyšet to, co si on sám vybere) je adresátem Ježíšovy předpovědi o lidech, kteří budou vidět, a nevidí, budou slyšet, a neuslyší...

Kyrie XI.
(Orbis Factor)

1. Ky-ri-e e-lei-son, ihu
Christe e-lei-son, ihu
Ky-ri-e e-lei-son, ihu
Ky-ri-e e-lei-son, ihu

: Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

B) Bohoslužba slova

55. Hlavní část bohoslužby slova tvoří čtení z Písma svatého proložená mezizpěvy; homilie, vyznání víry a přímluvy neboli modlitba věřících jí rozvíjejí a uzavírají. Ve čteních, která homilie vykládá, totiž Bůh mluví k svému lidu, zjevuje tajemství vykopení a spásy a nabízí duchovní pokrm. Sám Kristus je svým slovem přítomen uprostřed věřících. Toto Boží slovo si lidé přivlastňují mlčením a zpěvy a hlásí se k němu vyznáním víry. Jím posílen se v přímluvách modlí za potřeby celé církve a za spásu celého světa.

Mlčení

56. Bohoslužba slova se má slavit tak, aby vedla k rozjímání; je proto nutné vyvarovat se jakékoli úspěchanosti, která je na překážku usebranosti. Do bohoslužby slova vhodně patří také krátké chvíle mlčení, přizpůsobené shromáždění — v nich ať srdce s přispěním Ducha Svatého přijímá Boží slovo a připravuje odpověď modlitbou. Tyto chvíle mlčení se mohou zachovávat např. před začátkem bohoslužby slova, po prvním a druhém čtení a po homilii.

Otevření farní školy

Protože se proud Vltavy často natolik rozlévá, že kurátní duchovenstvo z Předního Ovence nemůže pak vůbec konat žádné duchovní služby, je dle písemně stvrzené dohody s Nejdůstojnější konsistoří /: dle listiny P:/ bohnický farář zavázán ke všem předepsaným pastýřským povinnostem, pokud se Vltava rozlije z břehů či pluj-li na ní ledové kry.

[In margine: Duchovní pastýři ustanovení u fary v Předním Ovenci]

Prvofarářem a duchovním pastýřem v Předním Ovenci tedy byl, jak už dříve zmíněno, P. Johann Kautsky, magister filosofie a svobodných umění, jakož i bakalář theologie na c.k. pražské Karlo-Ferdinandově univerzitě, který obstarával duchovní správu od roku 1770 až do 22. května 1801, kdy zemřel v Bubenči, tedy po celých 31 roků.

Po jeho úmrtí Nejdůstojnější ordinariát určil jako administrátora v Předním Ovenci P. Hugo Beneše z král. řádu premonstrátského na Strahově, a to až do definitivního obsazení tohoto postu.

6. srpna 1801 byl Excelencí tehdejší panem Nejvyšším purkrabím jakožto patronem, hrabětem ze Štampachu, jmenován nový farář, a sice P. František Horáček, farní administrátor v Popovicích, a 18. října 1801 pak byl tehdejším pražským sufragánem pleniss.tit. panem Václavem Chlumčanským v nově zbudovaném farním kostele instalován jako druhý farář bubenečský.

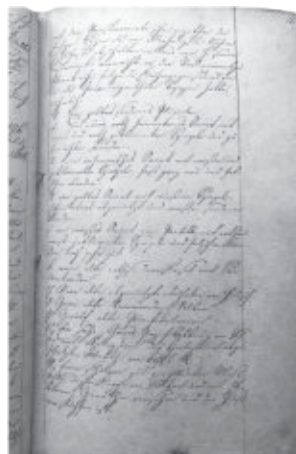
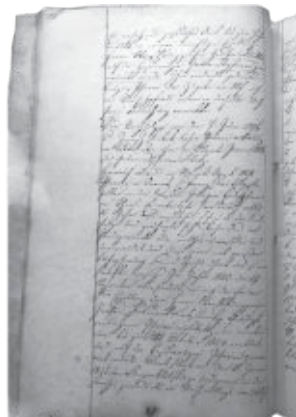
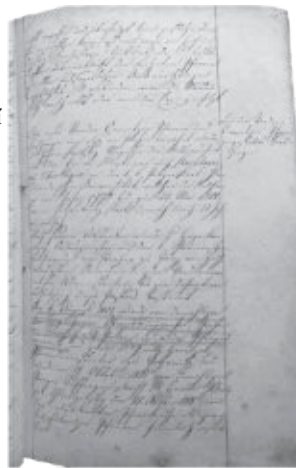
Ten vykonával svůj duchovní úřad až do roku 1806, kdy byl Excelencí tehdejší panem Nejvyšším purkrabím Wallisem přeložen na patronátní faru v Hostivaři.

Jemu vděčí každý farář bubenečský za příspěvek 80 zl. na chov koně za účelem návštěv potřebných a nemocných, o kterýžto se velmi zasloužil.

Jeho nástupcem se stal 7. ledna 1806 P. Josef Kubík, doposud farář v Kolči, ten však obdržel již v měsíci lednu 1808 patronátní faru v Liboci.

Nato se stal v měsíci dubnu 1808 farářem v Předním Ovenci P. František Kautsky [= Koucký, Koutský], kaplan první pražské hlavní fary v Týně. Pracoval zde jako duchovní správce s neutuchající pílí plných patnáct let, vyniknuv obzvláště darem kazatelským. Činil tak s velkým nasazením sil a svého zdraví. 27. prosince roku 1823 přesídlil na Jeho Excelenci panem Nejvyšším purkrabím hrabětem Kolowratem-Libštejnským milostivě mu přidělenou faru v Liboci, kde však setrval jen do 18. října 1824, kdy byl přeložen na faru v Hostivaři. Tam zemřel 18. ledna 1835 na chrlení krve, a sice přímo v chrámu Páně, právě o 3. hodině odpolední, když oděn v kněžský ornát hodlal udělit svaté požehnání ve svátek Nejsvětějšího Jména Ježíš.

: foto: Mgr. Štěpán Duháň
: transliterace, transkripce a překlad:
: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Eucharistický výstav

/1. 5.

Po celou dobu karantény byla v neděli odpoledne vystavena v kostele sv. Gotharda monstrence s Eucharistií. Individuálně a disciplinovaně přicházeli někteří farníci, aby poklekli a modlili se. Většina z nich určitě prosila za brzké vyřešení nečekané pandemie a ukončení mimořádného stavu. První pátek v květnu se tak můžeme vrátit k naší pravidelné praxi, kdy na půl hodiny přede mší svatou Eucharistií opět položíme v monstrenci na oltář, abychom v tiché adoraci především poděkovali.

Modlitba za Angolu

/4. 5.

Tentokrát ještě streamingem se přesuneme z evropské zemičky Andorry do poměrně velkého afrického státu Angola, jejíž režim v 70. a 80. letech úzce spolupracoval i s tehdejší komunistickou vládou Československa. Možná si ti starší dokonce vzpomenou na únos 66 našich občanů v březnu 1983, kteří se stali rukojmími povstaleckého protivládního hnutí UNITA. Jaká je historie této země, jak vypadá tamní církevní život anebo jaká je ekonomická či bezpečnostní perspektiva Angoly do nejbližšího období – i o tom bude večer, zakončený státní hymnou a společnou modlitbou.

Májová pobožnost

/8. a 22. 5.

Dva další květnové pátky budeme podle dávné tradice uctívat Ježíšovu Matku. Díky restaurátorské firmě Bradna restaurování máme v kostele krásně opravenou sochu Lurdské Panny Marie od sochaře Josefa Krejčíka – první z těchto dvou pátků se tedy budeme modlit májovou pobožnost právě na tomto místě, druhou u mariánského bočního oltáře se sochou kutnohorského mistra Františka Charváta.

Pouť ke svatému Gothardu

/10. 5.

Vzácný poutní host P. Bogdan Pelc z Vídně nedorazí, cestování po Evropě ještě nějakou dobu bude notně omezené, stejně tak nebude možné konat velkou poutní slavnost a následné pohoštění na kostelní zahradě. Společně s krizovým štábem a farní radou se však pokusíme připravit nejen streamovanou mši svatou, ale i krátký kulturní program. Vše bude záležet na situaci kolem koronavirové pandemie, aktuálních vládních nařízení, počasí a dalších možnostech. Pouť tedy bude trochu jiná, než bychom si přáli, ale hlavní svátek našeho patrona určitě oslavíme.

Páteční nešpory

/15. a 29. 5.

Večerní modlitbu breviáře můžeme již rovněž realizovat v kostele: těch, kteří se ji společně ve farnosti modlí, není tolik, aby ohrozili zdraví své i svého okolí. Rozdělení do dvou skupin a v bezpečném rozestupu od sebe se tato skupina farníků propojí se všemi kněžími, řeholníky a laiky, kteří se po celém světě a přibližně ve stejnou dobu modlí stejná slova z této církevní liturgie.

Diplomy prvokomunikantům

/24. 5.

Bude to vzpomínka na loňské první svaté přijímání. Na nedělní mši bude pozvána skupina dětí, které se u Sv. Gotharda sejdou po roce, aby od kněze, jenž je tenkrát připravoval, obdržely diplom, tedy vzpomínku a památku, při níž si nejen ony, ale i jejich nejbližší příbuzní mohou uvědomit, že přijímání Eucharistie není záležitostí jedné slavnosti, ale duchovní potřebou, o níž máme usilovat po celý svůj život až do smrti.

⋮ Další možné a pravděpodobné aktuality v naší farnosti:

⋮ Mše svatá k počtě bl. Karla Habsburského /3. 5.

⋮ Křest čtvrtého katechumena o slavnosti Seslání Ducha Svatého /31. 5.

Mše svaté v kostele sv. Gotharda

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00

(a časem 10:30)

Otevřený kostel

středa	15:00–17:00
--------	-------------

Úřední hodiny v kanceláři

středa	15:00–16:45
--------	-------------

Akce měsíce

1. 5.	výstav Eucharistie /17:00
4. 5.	modlitba za Angolu /18:30
8. a 22. 5.	májová pobožnost /17:00
10. 5.	pouť ke sv. Gothardu /9:00
15. a 29. 5.	páteční nešpory /17:00
17. 5.	příprava k biřmování /15:00
24. 5.	diplomy prvokomunikantům /10:30
24. 5.	příprava rodičů ke křtu dítěte /17:00
26. 5.	příprava na manželství I. /18:30
31. 5.	slavnost Ducha Svatého /9:00, 10:30 a 17:00

Pravidelné aktivity

modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:15
dámský klub	čtvrtek 9:00
páteční nešpory	pátek 17:00
zpovídání	pátek 16:00–17:25
náboženství dětí	dle domluvy s rodiči

Ekonomické okénko

Ke dni 31.3.2020 byla splacena celá půjčka farnosti (2.500.000,- Kč), k 15.4.2020 pak i poslední část úroků za rok 2020 ve výši 13.920,- Kč. Farnost je od tohoto data oddlužena.

Pokud můžete nadále přispívat svými dary, můžete sami rozhodnout o jejich způsobu poskytnutí i o jejich využití:

Z důvodu nekonání veřejných mší svatých se také nekonají ani žádné finanční sbírky, jediným zdrojem příjmů se tak staly dary farniků. Než se opět vrátíme do plného běžného provozu bohoslužeb, můžete podle svých možností přispívat buď do některé kasičky kostela, které jsou označeny svým účelem, anebo jednorázovým či pravidelným převodem na číslo našeho účtu v České spořitelně 201333389/0800

Účel tohoto příspěvku je daný variabilním symbolem (VS):

a/ oprava elektřiny, topení a úprava sakristie: VS 5052018

b/ běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019

c/ charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

web www.farnostbubenec.cz facebook **Farnost Bubeneč**

poštovní adresa Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6 e-mail farnost.bubenec@gmail.com

IČ 61380288 č. účtu ČS 201333389/0800 farář P. Miloš Szabo mobil 731 625 968

FARNOS+
BUBENEČ